

ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОРТРЕТ КАТЕРИНИ ДАВИДІВНИ БІЛИК

*Життя наповнене дітьми,
Бо в дітях оживаєм ми!*

Білик Катерина Давидівна народилася 4 березня 1962 року в селі Козацьке Бобровицького району Чернігівської області.

У 1969 році пішла до першого класу загальноосвітньої школи №5 м. Вінниці.

З 1985 працює в дошкіллі вихователем. В 1988 закінчила Вінницьке педагогічне училище, у 2003 році - Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди.

У 2002 році була призначена вихователем-методистом ДНЗ. 5 вересня 2005 року була призначена на посаду завідувачої ДНЗ №23.

Чи здатні Ви щодня усього себе, всю свою енергію дарувати тим, хто іноді не бажає її приймати? Справжній вихователь – один з тих, хто не робить чудової кар'єри, він, щоденно робить буденну справу: навчає і власним прикладом виховує дошкільнят, даруючи усього себе дітям, завжди залишаючись вихователем. Чи згодні ви все життя бути на непомітних, хоча й на дуже важливих ролях?

Вихователь – чудовий артист, але глядачі не зустрічають його оваціями, вихователь – скульптор, але його творінням захоплюється лише він, вихователь – лікар, хоча його невдячні «пацієнти» не хочуть «лікуватися». Вихователю, де береш ти сили, де черпаєш натхнення, щоб бути артистом і скульптором, лікарем і психологом, суворим батьком і лагідною мамою?

Піаніст в день концерту не їсть, ні з ким не спілкується, мовчки готується до зустрічі з глядачем, накопичує своє натхнення; хірург перед операцією довго зосереджено мислить свої і без того чисті руки: він готується, продумує хід майбутньої операції, адже від його помилки залежить чиєсь життя. Вихователь не має дня, години, хвилини, щоб налаштуватися на зустріч з дошкільнятами, їх батьками, він завжди готовий до зустрічі з невідомим. Вихователь – людина доброї душі, він любить дітей такими, якими вони є: однаково пустуна і слухняного, кмітливого і тугодума, лінивого і старанного.

Вершина кар'єри вихователя - завідувач дошкільного закладу. Тепер вона артист і скульптор, лікар і психолог, суворий тато і лагідна мама для вихованців, які вже вирости з коротеньких штанців і крилатих спідничок, тепер вихователь-наставник опікується ще й своїми підлеглими. Всі знають вона уважно вислухає, дасть корисну пораду, пожурить і, звичайно, похвалить.

З часом прийде розуміння того, які міцні цеглинки характеру заклад перший вихователь. Чому ж ми так рідко наважуємося підійти до свого вихователя і сказати «дякую» за те, що зустріли таку людину на своєму життєвому шляху. А могли б і не зустрітися....

За руку взяв і вивів в дивний світ,
В країну знань і незбагнених мрій.
„Дивись!” – сказав і розгорнув ту долю –
Сторінки книжки чарівні...